

...ce se întâmplă în teatre?

Păpuși pentru toate vârstele

Multe dintre teatrele țării au împlinit, în stagiunea aceasta, un număr rotund de ani. Mai toate au ținut - după puteri, care cel mai adesea au depins de tenacitatea directorilor de a aduna fonduri - să marcheze evenimentul, invitând oameni de specialitate, programând spectacole reprezentative, organizând colocvii... Câteva dintre aceste instituții, mai destoinice și, desigur, având la îndemână secretari literari pricepuți și harnici, au încercat să dea valoarea cuvenită clipei și prin editarea unei monografii - oglindă a mai tuturor întâmplărilor artistice petrecute de-a lungul timpului.

La cei 50 de ani ai săi, Teatrul "Lucaefărul" este foarte tânăr. În parte și pentru că publicul său nu depășește, în medie, vârsta de 12-13 ani. Iar acesta se integrează efectiv în desfășurarea spectacolelor. Ușor de manipulat, dar și mai ușor de "pierdut", el poate participa cu toată ființa la ceea ce se petrece pe scenă, dacă îl interesează, după cum poate să devină neatent, gălăgios îndată ce se plictisește.

Oricum, trebuie să recunoaștem că ni s-au oferit de toate în cele trei zile ale microstagiunii ieșene, reprezentații multe și de diferite soiuri: cu marionete, păpuși supradimensionate, măști... Unele spectacole aveau haz, altele erau mai chinute. Câteva dintre ele erau încă pline de prospețime, plăcerea cu care actorii își însuflețeau personajele-păpuși atenua în mare parte erorile de construcție (*De ziua lui Pinocchio*, dramatizare de Constantin Brehnescu după Carlo Collodi, regia și decorurile: Constantin Brehnescu, păpușile: Angela și Valeriu Josanu; *Păcălă*, dramatizare de Ion Agachi după Petre Dulfu, regia: Viorel Virlan, decorul: Constantin Brehnescu, păpușile: Marius Adumitroaei; din nefericire, receptarea acestui spectacol a fost îngreunată de rostirea defectuoasă a textului). Au fost și producții peste care s-a simțit că timpul s-a așezat mai vartos, prăfuindu-le (*Dragonul de Evgheni Șvarț*, regia: Ion Cibotaru, scenografia: Axenti Marfa; *Tinerete fără bătrânețe*, scenariu de Con-

stantin Brehnescu după Petre Ispirescu, regia: Constantin Brehnescu, scenografia: Rodica Arghir).

Printr-un voit amestec de genuri și stiluri s-a încercat o panoramare cât mai fidelă a celor mai importante perioade din viața teatrului, aducerea la rampă a unor spectacole realizate de către artiștii care și-au petrecut mulți ani în acest loc.

Vom trece peste unele imperfecțiuni, în fond inerente unei manifestări de acest fel, încercând să rămânem doar în preajma lucrurilor alese. Prin urmare, am avut parte de lansarea monografiei "Lucaefărul 50 - O istorie evenimentială", concepută și îngrijită de către secretarul literar Olțița Cîntec, lucrare de ținută, care a presupus o atentă și migăloasă muncă de documentare; pe lângă cele deja menționate, am mai putut vedea alte două reprezentații interesante (*Crăiasa fără cusur*, scenariu de Bogdan Ulmu, după G. Călinescu, regia și scenografia: Bogdan Ulmu și Baltagul, dramatizare de Constantin Paiu după Mihail Sadoveanu, regia: Toma Hoge, scenografia: Rodica Arghir). Cel dintâi a supus atenției noastre un text mai puțin cunoscut, căruia i s-a găsit formula adecvată de reprezentare: povestea lui Irod și a uciderii pruncilor s-a desfășurat pe cântecele interpretate de Maria Tănase. Cea de-a doua producție avea meritul de a-i pune pe păpușari în situația de a deveni actori de dramă și trebuie să recunoaștem că ei s-au descurcat onorabil. (În felul acesta, teatrul își justifică titulatura "teatru pentru copii și tineret". Păcat numai că adolescenții nu răspund unor asemenea provocări. Rumoarea iscată de ei în timpul reprezentației ne-a făcut să ne întrebăm prin ce metode s-ar putea, totuși, recupera acest segment important de public.) Am mai fost martorii unui spectacol filmat cu o piesă de Mircea Radu Iacoban, *Cercul*, realizat tot cu ajutorul actorilor de la "Lucaefărul". Dacă ignorăm faptul că filmarea a fost făcută amatoricește, cu o singură cameră, în spațiul strâmt al unui compartiment de tren, putem spune că încercarea artiștilor de a da viață

textului nu s-a produs în van. La colocviul din final - bun prilej de a-i cunoaște pe actualii și pe unii dintre foștii angajați ai teatrului - s-a vorbit aprins despre producțiile văzute; nu s-au depănat amintiri, nu s-au țesut proiecte. Nici nu mai era timp, trebuia să părăsim lașul pentru a ne întoarce, în grabă, la București. Alte festivaluri, alte spectacole ne așteptau...

În totul, sărbătoarea "Lucaefărului" a avut, pentru mine, farmecul unui bazar bine garnisit cu lucruri colorate, atrăgătoare. Nu știam din ce să mă mai înfrupt.

Marinela Țepuș

Tinerete fără bătrânețe

Baltagul